

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/33/2016
Identifikačné číslo spisu:	1311203764
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1311203764.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobkýň 1/ I. D. bývajúcej v D., 2/ S. F., bývajúcej v D., zastúpených advokátkou JUDr. Janou Kocandovou, so sídlom v Bratislave, Jungmannova 8, proti žalovanej O. W., bývajúcej v D. zastúpenej advokátom JUDr. Jiřím Micodom, so sídlom v Bratislave, Rovniankova 9, o vrátenie daru, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 44C/47/2011, o dovolaní žalobkýň proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. mája 2015 sp.zn. 3Co/672/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. októbra 2012, č.k. 44C/47/2011-257 žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak s odôvodnením, že právny úkon predchodkyne žalobkýň z 20. marca 2011 označený ako vrátenie daru bol neplatným právnym úkonom v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka pre jeho nezrozumiteľnosť a absenciu podpisu. Navyše súd dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané také správanie žalovanej, ktoré by zakladalo právo darcu domáhať sa vrátenia daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka. Dôkaz výzvou peňažnému ústavu a opätovný výsluch svedkyne D. navrhovaný právnu predchodkyňou žalobkýň, súd považoval za nadbytočný, keď vykonané dokazovanie umožňovalo vo veci rozhodnúť. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu vo výroku o zamietnutí žaloby podala odvolanie právna predchodkyňa žalobkýň.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. mája 2015 sp.zn. 3Co/672/2012 potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Vzhľadom na pripustenú zmenu žaloby, v súlade s § 213 ods. 2 O.s.p. odvolací súd vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k novej aplikácii ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka v spojení s § 175a až § 175zd O.s.p. S poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 3

Cdo 332/2007 uviedol, že ak nebol zachovaný postup upravený ustanoveniami § 175a až § 175zd O.s.p., nemožno ho obchádzať žalobou, ktorou sa právny nástupca dediča domáha, že je (spolu)vlastníkom veci patriacej do dedičstva. Už na tomto základe nebolo možné zmenenému žalobnému petitu vyhovieť, keďže sporná nehnuteľnosť nebola predmetom dedičského konania a žalobkyne tak nemôžu byť jej podielovými spoluvlastníkmi. Žalobkyňami navrhované dôkazy po pripustení zmeny žalobného návrhu nemali vo vzťahu k posúdeniu vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia žiadny vzťah, preto ich odvolací súd nevykonal. K odvolacej námietke týkajúcej sa námietky zaujatosti podanej právnou predchodkyňou žalobkyní na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 2. apríla 2012 odvolací súd uviedol, že neboli splnené zákonné podmienky pre rozhodnutie o tejto námietke, pretože dôvody jej podania sa týkali procesného postupu konajúcej sudkyne (§ 14 ods. 3 O.s.p.). Prípis o tejto skutočnosti bol Krajským súdom v Bratislave doručený právnej zástupkyňi predchodkyne žalobkyní dňa 14. mája 2012. V námietke zaujatosti doručenej súdu dňa 21. mája 2012 boli opätovne namietané len okolnosti spočívajúce v postupe sudkyne konajúcej vo veci, súd prvej inštancie tak postupoval správne, keď v súlade s § 15a ods. 5 O.s.p. na námietku neprihliadol. Ostatné odvolacie námietky považoval vzhľadom na zmenu žalobného návrhu za bezpredmetné. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadli dovolaním žalobkyne (ďalej aj „dovolateľky“). Prípustnosť, ako aj dôvodnosť podaného dovolania, založili na ustanovení § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený). K odňatiu možnosti dovolateľiek konať pred súdom malo dôjsť tým, že súd prvej inštancie ani odvolací súd nevykonali nimi navrhované dokazovanie, rozhodli vo veci na základe neúplne a nesprávne zisteného skutkového stavu veci a v dôsledku toho nebolo správne ani právne posúdenie veci. Trvali na tom, že sú v konaní vecne legitimované a namietali nesprávny záver odvolacieho súdu v tejto otázke. Pokiaľ mal odvolací súd pochybnosť o okruhu dedičov, mal vec vrátiť súdu prvej inštancie, aby sa touto otázkou zaoberal a následne vyriešil, či je možné v konaní o vrátenie daru pokračovať s právnymi nástupcami. Ak teda odvolací súd pokračoval v konaní s dovolateľkami ako právnymi nástupkyňami pôvodnej žalobkyne a pripustil aj zmenu žalobného petitu, potom im mal priznať uplatňovaný nárok na vrátenie daru a mal sa zaoberať aj odvolacími námietkami týkajúcimi sa tohto nároku. Poukázali na skutočnosť, že odvolací súd nevydal uznesenie o zmene účastníkov konania, ktorú navrhovali (§ 92 ods. 2 O.s.p.). Dovolateľky boli tiež toho názoru, že vo veci rozhodol vylúčený sudca, keď sa krajský súd nevysporiadal s námietkami zaujatosti podanými ich právnou predchodkyňou voči konajúcej sudkyňi súdu prvej inštancie. Žiadali, aby odvolací súd zrušil obe rozhodnutia súdov nižších stupňov a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná považovala napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov za vecne správne. Následne sa vyjadrila k dovolacím námietkam žalobkyní, ktoré považovala za nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyní je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Žalobkyne dovolaním napadli potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky

rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 a 2, 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázané boli tiež vady konania namietané žalobkyňami (§ 237 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p.).

9. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva priznané občianskym súdnym poriadkom [napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

10. K námietkam dovolateľiek vzťahujúcim sa k dokazovaniu dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

11. Dovolaťky spochybňovali závery odvolacieho súdu týkajúce sa ich aktívnej legitímácie v konaní. Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva, má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti (aktívna, pasívna). Záver odvolacieho súdu o tom, či žalobca je v konaní aktívne legítimovaný, predstavuje otázku spadajúcu pod právne posúdenie veci. Ide o činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná (zahŕňa aj otázku vecnej legitímácie). Podľa stabilnej judikatúry najvyššieho súdu nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Závery týchto rozhodnutí najvyššieho súdu sú plne opodstatnené aj vo vzťahu k ďalším námietkam dovolateľiek, ktorými polemizovali so závermi súdov nižšieho stupňa a ktoré podľa ich názoru mali za následok odňatie ich možnosti konať pred súdom. Právnym posúdením veci súdom sa totiž účastníkom konania žiadnym spôsobom neodnímal možnosť uplatnenia ich procesných práv v konaní v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (R 43/2003).

12. Dovolaťky namietali aj správnosť postupu odvolacieho súdu v konaní po smrti ich právnej predchodkyne. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd konštatuje, že odvolací súd postupoval v konaní správne a v súlade s ustanovením § 107 ods. 1 O.s.p. Nakoľko pôvodná žalobkyňa K. O. zomrela po podaní odvolania dňa X. decembra XXXX, t.j. skôr ako došlo k právoplatnému skončeniu konania, čím stratila spôsobilosť byť účastníčkou konania (§ 19 O.s.p. v spojení s § 7 ods. 2 Občianskeho zákonníka), odvolací súd ako súd konajúci v štádiu odvolacieho konania nemohol pre túto prekážku pokračovať v konaní (§ 103 O.s.p.), ale musel najskôr posúdiť povahu sporu z hľadiska dôsledkov tejto prekážky na konanie tak, ako mu to ukladalo ustanovenie § 107 ods. 1 O.s.p. a následne si vyriešiť otázku právneho nástupníctva na strane žalobcu. Pri riešení tejto otázky súd ale neposudzuje aktívnu legitímáciu právnych nástupcov žalobcu v konaní, zaoberá sa výlučne tým, či smrťou žalobcu dochádza k zániku žalovaného nároku alebo k jeho prechodu na právnych nástupcov žalobcu. Odvolací súd dospel k správne záveru, že v prejednávanej veci ide o konanie, v ktorom môže pokračovať s

právnymi nástupcami žalobkyne, smrťou totiž zaniká len osobné právo darcu darovaciu zmluvu zrušiť jednostranným právnym úkonom podľa § 630 Občianskeho zákonníka. Zároveň ale treba brať na zreteľ, že „riešenie právnych vzťahov, ktoré vznikli v dôsledku smrti poručiteľa, patrí do právomoci súdu v zmysle ustanovení § 175a až § 175zd O.s.p. Pokiaľ teda nie je právoplatným rozhodnutím dedičského súdu potvrdené, že v dôsledku dedenia dedič nadobudol vec, resp. jej spoluvlastnícky podiel, dedič je aktívne legitimovaný len na podanie žaloby o určenie, že vec (jej spoluvlastnícky podiel) patrí do dedičstva po poručiteľovi“ (viď R 3/2015 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 104/2003, 3 Cdo 332/2007, 4 Cdo 267/2009). Odvolací súd teda postupoval správne, keď pokračoval v konaní so žalobkýňami 1/ a 2/ ako právnymi nástupkýňami K. O. (viď uznesenie Okresného súdu Bratislava III z 23. apríla 2012 č.k. 31D/27/2013- 41), pričom dokonca sám vytvoril žalobkyniam procesnú možnosť zmeny žalobného petitu, hoci je len vecou žalobcu, čoho sa bude v konaní domáhať a aké nároky uplatní. Dovolací súd už len dodáva, že odvolací súd nebol povinný vydať uznesenie o právnom nástupníctve po pôvodnej žalobkyni, keďže mu to ustanovenie § 107 ods. 1 O.s.p. neukladalo. Ustanovenie § 92 ods. 2 O.s.p. nebolo možné aplikovať na prejednávajúcu vec, pretože upravovalo tie prípady univerzálnej sukcesie, pri ktorých nedochádzalo k strate procesnej subjektivity účastníka, čo ale nebol prípad prejednávanej veci.

13. K námietke dovolateľiek, že odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými odvolacími námietkami, dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku, pričom obsah spisu nedáva žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladalo. Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14. Napokon dovolateľky tvrdili, že vo veci na súde prvej inštancie rozhodol vylúčený sudca, keď sa krajský súd nevysporiadal s námietkami zaujatosti podanými ich právnou predchodkyňou voči konajúcej sudkyni na súde prvej inštancie, čím konanie zaťažil vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p.

15. Dovolací súd sa preto osobitne zameriaval na otázku opodstatnenosti tohto tvrdenia, majúci na zreteľ, že „neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p., posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti“ (R 59/97).

16.1. Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia boli vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom bolo možné mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Na súde vyššieho stupňa boli vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak. To isté platilo, ak išlo o rozhodovanie o dovolaní (§ 14 ods. 2 O.s.p.)

16.2. Za dôvod na vylúčenie sudcu neboli v zmysle § 14 ods. 3 O.s.p. považované okolnosti, ktoré spočívali v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

16.3. Na opakované námietky zaujatosti podané z toho istého dôvodu súd neprihliadal, ak už o nich rozhodol nadriadený súd; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladala (§ 15a ods. 4 O.s.p.) Ak sa námietka zaujatosti týkala len okolností ustanovených v § 14 ods. 3, súd na námietku zaujatosti neprihliadal; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (§ 15a ods. 5 O.s.p.).

16.4. Súd predložil vec nadriadenému súdu s vyjadrením sudcu na rozhodnutie o námietke zaujatosti do 15 dní od jej podania (§ 16 ods. 1 veta prvá O.s.p.) Ustanovenie odseku 1 neplatilo o.i. ak na námietku súd neprihliadal podľa § 15a ods. 3 až 5; v týchto prípadoch sa vec nadriadenému súdu nepredkladala, súd o tom upovedomil účastníka konania, ktorý námietku uplatnil (§ 16 ods. 2 O.s.p.).

17. Podľa obsahu spisu právna predchodkyňa žalobkyní vznesla námietku zaujatosti proti konajúcej sudkyňi súdu prvej inštancie cestou svojej právnej zástupkyne na pojednávaní dňa 2. apríla 2012 z dôvodu, že sudkyňa porušila zásadu rovnosti procesných strán, nakoľko ju písomne neupovedomila o výsluchu svedkyne a nemohla si pripraviť na ňu otázky. Ako ďalší dôvod uviedla porušenie ustanovenia § 39 Notárskeho poriadku, keďže sudkyňa vypočúvala notárku bez toho, aby bola pozbavená mlčanlivosti. Krajský súd v Bratislave listom z 11. apríla 2012 vrátil spis súdu prvej inštancie bez rozhodnutia o námietke zaujatosti s odôvodnením, že vedenie pojednávania a výsluch svedka predstavujú procesný postup súdu, pre ktorý nie je možné podať námietku zaujatosti (§ 14 ods. 3 O.s.p.). Dovolací súd sa s týmto záverom ako aj spôsobom vybavenia námietky zaujatosti plne stotožňuje, skutočností namietané žalobkyniou nezakladali dôvod pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodnutia veci v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p. V takomto prípade súd nebol povinný na námietku zaujatosti prihliadať, ani ju predkladať nadriadenému súdu (§ 15a ods. 5 O.s.p., § 16 ods. 2 O.s.p.). Druhú námietku zaujatosti vznesla právna predchodkyňa žalobkyní písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 21. mája 2012 z dôvodu, že zo strany Krajského súdu v Bratislave nebolo vydané rozhodnutie o jej prvej námietke zaujatosti v súlade s § 16 O.s.p. a sudkyňa súdu prvej inštancie napriek tomu vytýčila vo veci pojednávanie. Sudkyňa súdu prvej inštancie na pojednávaní dňa 21. mája 2015 oboznámila žalobkyňu s listom Krajského súdu v Bratislave z 11. apríla 2012, ktorým považovala aj túto námietku zaujatosti za vybavenú. Aj tento postup súdu prvej inštancie bol procesne správny a súladný s ustanoveniami § 15a ods. 5 O.s.p., ako aj § 16 ods. 2 O.s.p., pretože sa námietka zaujatosti dotýkala procesného postupu zákonnej sudkyne vo veci spočívajúcom vo vytýčení pojednávania a navyše bola založená na tých istých dôvodoch ako prvá námietka zaujatosti, o ktorej spôsobom vybavenia Krajským súdom v Bratislave bola žalobkyňa súdom upovedomená jednak písomne (č.l. 220) a tiež ústne na pojednávaní dňa 21. mája 2012 (viď č.l. 232 spisu).

18. Iné okolnosti, ktoré by mohli skutočne vzbudzovať pochybnosti o nezaujatosti sudkyne súdu prvej inštancie dovolateľky neuviedli. So zreteľom na uvedené nebol daný dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne súdu prvej inštancie z prejednávania a rozhodovania veci a odvolacie konanie nebolo zaťažené vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p.

19. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyní nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd ich dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.